

# KATHY

DE SCHRIJFSTER VAN BONES

# RIEICH'S

## WETTELOOS

'Overtuigende personages en hoog verteltempo'  
- *Algemeen Dagblad*



XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Kathy Reichs bij Xander Uitgevers

*Voor altijd dood* (2014)

*Schijnheilig* (2014)

*Dodenreis* (2014)

KATHY REICHS

# Wetteloos

Vertaald door Mariëlla Snel



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV  
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

[www.xanderuitgevers.nl](http://www.xanderuitgevers.nl)

Oorspronkelijke titel: *Deadly Décisions*

Eerder verschenen als: *Fatale keuze*

Oorspronkelijke uitgever: Scribner

Vertaling: Mariëlla Snel

Omslagontwerp: HildenDesign, [www.hildendesign.de](http://www.hildendesign.de)

Omslagbeeld: Stefan Hilden/Shutterstock

Auteursfoto: Rex Features/Hollandse Hoogte

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2000 Temperance Brennan, L.P.

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 224 2 / NUR 330

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt  
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,  
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De figuren in dit boek zijn ontstaan in de verbeelding van de auteur.

Het verhaal speelt zich af in Montreal, Canada, in North Carolina en  
op andere plaatsen. Er wordt melding gemaakt van bepaalde echte plaatsen en  
instellingen, maar de beschreven figuren en gebeurtenissen zijn volstrekt fictief.

Met liefde opgedragen aan de Carolina Beach Bunch

# I

Ze heette Emily Anne. Ze was negen jaar oud en ze had zwarte krullen, lange wimpers en een caramellekeurige huid. In haar oren zaten gouden ringetjes. In haar voorhoofd zaten twee kogelgaten van een semi-automatische .9 Cobray.

Het was zaterdag en ik was aan het werk op speciaal verzoek van mijn baas, Pierre LaManche. In het lab was ik al vier uur ernstig verwoest weefsel aan het sorteren toen de deur naar de grote snijkamer openging en rechercheur Luc Claudel met grote passen naar binnen liep.

Claudel en ik hadden in het verleden samengewerkt en hoewel hij me was gaan tolereren en misschien zelfs waarderen, zou niemand dat uit zijn bruuske manier van doen kunnen opmaken.

‘Waar is LaManche?’ vroeg hij op hoge toon terwijl hij even naar de brancard recht voor me keek en zijn blik toen snel afwendde.

Ik zei niets. Als Claudel een van zijn buien had, negeerde ik hem.

‘Is doctor LaManche al gearriveerd?’ De rechercheur vermeed het naar mijn vette handschoenen te kijken.

‘Het is zaterdag, Monsieur Claudel. Hij werkt nie...’

Op dat moment stak Michel Charbonneau zijn hoofd om de hoek van de deur. Door de opening kon ik het gezoem en geklik van de elektrische deur aan de achterkant van het gebouw horen.

‘Le cadavre est arrivé,’ zei Charbonneau tegen zijn partner.

Welk kadaver? Waarom waren twee rechercheurs van de afdeling moordzaken op een zaterdagmiddag in het lijkenhuis?

Charbonneau begroette me in het Engels. Hij was een grote man met stekeltjehaar.

‘Hallo, dok.’

‘Wat is er gaande?’ vroeg ik terwijl ik mijn handschoenen uittrok en mijn masker omlaag schoof.

Claudel antwoordde met een gespannen gezichtsuitdrukking en vreugdeloze ogen in het harde licht van de tl-buis.

‘Doctor LaManche komt zo meteen. Hij kan het uitleggen.’

Er glinsterde al zweet op zijn voorhoofd en zijn mond was een dunne, rechte streep. Claudel had een gruwelijke hekel aan een autopsie en vermeed het lijkenhuis zo veel mogelijk. Zonder verder nog iets te zeggen trok hij de deur ver open en liep vlak langs zijn partner de gang op. Charbonneau keek hem na en draaide zich toen weer naar mij om.

‘Dit is moeilijk voor hem. Hij heeft kinderen.’

‘Kinderen?’ Ik voelde iets kouds in mijn borst.

‘De Heathens hebben vanmorgen toegeslagen. Heb je wel eens iets gehoord over Richard Marcotte?’

De naam kwam me vaag bekend voor.

‘Misschien ken je hem als Araignée, Spider, Spin.’ Hij krulde zijn vingers als een kind dat het rijmpje van de waterspuwer opzegt. ‘Geweldige vent en een gekozen leider van een motorbende. Spider is de “sergeant at arms” – de ordebewaker – van de Vipers, maar hij heeft vandaag een heel slechte dag gehad. Toen hij vanmorgen rond een uur of acht naar het fitnesscentrum ging, hebben de Heathens hem al rijdend neergeknald terwijl zijn vriendin een seringenstruik in dook om dekking te zoeken.’

Charbonneau streek met een hand door zijn haar en slikte.

Ik wachtte.

‘Daarbij hebben ze ook een kind gedood.’

‘O, mijn god.’ Mijn vingers klemden zich iets steviger om de handschoenen.

‘Een meisje. Ze hebben haar meegenomen naar het Kinderziekenhuis van Montreal, maar ze heeft het niet gehaald. Ze brengen haar nu hierheen. Marcotte bleek bij aankomst in het ziekenhuis te zijn overleden. Hij is achter.’

‘Komt LaManche echt hierheen?’

Charbonneau knikte.

De vijf pathologen van het lab hebben om de beurt dienst. Het gebeurt zelden, maar als een lijkschouwing buiten de normale

werktijden valt of een bezoek aan de plaats van een misdrijf noodzakelijk wordt geacht, is er altijd iemand beschikbaar. Vandaag was dat LaManche.

Een kind. Ik kon de bekende emoties voelen opkomen en moest even weg.

Volgens mijn horloge was het tien over half een. Ik trok snel mijn plastic schort uit, maakte er samen met het masker en de latex handschoenen een bal van en smeed dat alles in een emmer voor biologisch afval. Toen waste ik mijn handen en nam de lift naar de elfde verdieping.

Ik weet niet hoelang ik in mijn kantoor bleef zitten staren naar de St. Lawrence en mijn bekertje yoghurt negeerde. Op een gegeven moment meende ik de deur van LaManche te horen, gevolgd door het gesis van de glazen veiligheidsdeuren die delen van onze vleugel van elkaar scheiden.

Als forensisch antropoloog heb ik een zekere immuniteit ontwikkeld voor een gewelddadige dood. Omdat de lijkschouwer zich tot mij wendt om informatie te halen uit de beenderen van verminkte en verbrande, of al in ontbinding verkerende lijken, heb ik het ergste gezien. Ik werk in het lijkenhuis en de snijzaal, dus weet ik hoe een lijk eruitziet en hoe het ruikt, hoe het voelt als je het aanraakt of er met een scalpel in snijdt. Ik ben gewend aan bloedige kleding die aan rekken te drogen hangt, aan het geluid van een Stryker-zaag die door bot gaat, aan het zien van organen die in genummerde potten drijven.

Maar ik raak altijd van streek bij het zien van dode kinderen. De baby die is doodgeschud, de zwaar mishandelde peuter, het uitgemergelde kind van religieuze fanatici, het nog heel jonge slachtoffer van een gewelddadige pedofiel. Het gebruik van geweld jegens jonge, onschuldige kinderen heeft me onveranderlijk geagiteerd en verdriet gedaan.

Niet lang geleden had ik gewerkt aan een zaak waarbij twee jongetjes in de kleuterleeftijd betrokken waren: een tweeling die was vermoord en verminkt. Het was een van de moeilijkste zaken uit mijn carrière geweest en ik wilde niet nogmaals in die emotionele draaimolen stappen.

Daar stond echter wel tegenover dat die zaak ook een bron van



voldoening was geweest. Toen de hiervoor verantwoordelijke fanaticus was opgesloten en geen executies meer kon bevelen, had ik echt het gevoel gehad iets goeds te hebben gedaan.

Ik trok het dekseltje los en roerde in de yoghurt.

Beelden van die kleintjes bleven door mijn hoofd spelen. Ik herinnerde mijn gevoelens die dag in het lijkenhuis, de flashbacks naar mijn dochttertje toen zij nog heel jong was.

Mijn god, vanwaar die krankzinnigheid? De verminkte mannen die ik beneden had achtergelaten, waren ook gestorven als gevolg van de huidige bikeroorlog.

Brennan, raak niet wanhopig. Word boos. Word spinnijdig. En gebruik daarna je vak om te helpen die rotzakken te pakken.

‘Ja,’ zei ik hardop en instemmend tegen mezelf.

Ik at de yoghurt op, dronk mijn glas leeg en ging weer naar beneden.

Charbonneau was in de antichambre van een van de kleine snijkamers en bladerde een aantekenboekje met een spiraal door. Zijn grote gestalte paste eigenlijk niet op de vinylstoel tegenover het bureau. Claudel was in geen velden of wegen te bekennen.

‘Hoe heet ze?’ vroeg ik.

‘Emily Anne Toussaint. Ze was onderweg naar balletles.’

‘Waar?’

‘Verdun.’ Hij knikte naar de aangrenzende kamer. ‘LaManche is al begonnen met de lijkschouwing.’

Ik glipte langs de rechercheur de snijkamer in.

Een fotograaf was foto’s aan het nemen terwijl de patholoog aantekeningen maakte en zelf ook nog polaroidfoto’s nam.

Ik keek toe terwijl LaManche de camera vasthield aan de handvatten aan de zijkant, hem ophief en hem weer boven het lijk liet zakken. Terwijl de lens op en neer ging, werd een klein stippeltje boven een van de wonden in het voorhoofd van het kind vager en toen scherper. Zodra dat helemaal scherp was, drukte LaManche op de knop van de sluiters. Een wit vierkantje gleed een eindje de camera uit. Hij trok het er helemaal uit en voegde het bij een verzameling op het aanrecht.

Het lichaam van Emily Anne vertoonde sporen van de intensieve

poging haar leven te redden. Haar hoofd zat gedeeltelijk in het verband, maar ik kon een helder buisje uit haar schedel zien steken, dat was aangebracht om de intracraniële druk in de gaten te houden. Er liep een buis via haar keel naar haar luchtpijp en slokdarm om de longen van zuurstof te voorzien en te voorkomen dat de maaginhoud naar boven kon komen. Catheters voor een infuus staken nog in de aderen onder haar sleutelbeen, in haar lies en bovenbeen, en de witte rondjes voor de ECG-elektroden zaten nog op haar borst geplakt.

Zo'n extreme interventie, bijna een soort aanval. Ik deed mijn ogen dicht en voelde de tranen tegen de binnenkant van mijn oogleden branden.

Toen deed ik ze weer open en dwong mezelf naar het kleine lichaam te kijken. Emily Anne droeg niets anders dan een plastic armbandje van het ziekenhuis. Naast haar lagen een lichtgroen ziekenhuisjasje, een bundeltje kleren, een roze rugtas en een paar hoge rode gympen.

Het harde tl-licht. Het glanzende staal en de glimmende tegels. De koude, steriele chirurgische instrumenten. Een klein meisje hoorde hier niet thuis.

Toen ik opkeek, kruiste de trieste blik van LaManche de mijne. Hoewel we geen van beiden iets zeiden over wat er op het roestvrije staal lag, wist ik wat hij dacht. Weer een kind. Weer een lijkschouwing in deze kamer.

Ik onderdrukte mijn emoties en beschreef de voortgang die ik boekte met mijn eigen zaken, het weer in elkaar zetten van de lijken van twee bikers die door hun eigen dwaasheid waren opgeblazen, en vroeg wanneer hun medische dossiers beschikbaar zouden zijn. LaManche zei dat die waren opgevraagd en maandag moesten arriveren.

Ik bedankte hem en vertrok om door te gaan met mijn eigen grimmige taak. Terwijl ik weefsel sorteerde, herinnerde ik me het gesprek dat ik de dag daarvoor met LaManche had gevoerd en wenste dat ik nog steeds in het bos in Virginia was. Was het pas gisteren dat LaManche me daar had opgebeld? Toen was Emily Anne nog in leven geweest.

Binnen vierentwintig uur kan er zoveel veranderen.

## 2

De dag daarvoor was ik in Quantico geweest om op de academie van de FBI een workshop te geven over het bergen van een lijk. Mijn team van technici was het skelet aan het opgraven en in kaart aan het brengen toen ik opkeek en een agent tussen de bomen door mijn kant op zag komen. Hij meldde dat een zekere doctor LaManche me dringend wilde spreken. Ik maakte me zorgen toen ik mijn team achterliet.

Terwijl ik door het bos naar de weg liep, dacht ik over LaManche en het nieuws dat zijn telefoontje zou kunnen brengen. Ik was vroeg in de jaren negentig in Montreal gaan werken als adviseur voor het Laboratoire des Sciences Judiciaires et de la Médecine Légale, in het kader van een uitwisseling tussen de faculteit van McGill en die van mijn eigen universiteit in Charlotte. LaManche, die wist dat ik een werkvergunning had gekregen van de Amerikaanse Raad voor de Forensische Antropologie, had wel eens willen weten of hij iets aan mij zou kunnen hebben.

De provincie Quebec had een gecentraliseerd systeem van lijk-schouwers met geavanceerde medisch-juridische laboratoria en een misdaadlab, maar geen bevoegde forensisch antropoloog. Toen werkte ik, net als nu, als adviseur voor het kantoor van de lijk-schouwer in North Carolina en LaManche wilde me hebben voor het LSJML. Het ministerie bekostigde een antropologisch lab en ik begon meteen aan een stoomcursus Frans. Nu komen al meer dan tien jaar lang de kadavers die een skelet zijn geworden, al in staat van ontbinding verkeren, zijn gemummificeerd, verbrand en verminkt naar mij toe om te worden geanalyseerd en geïdentificeerd. Als een conventionele autopsie geen zin heeft, probeer ik zo veel mogelijk informatie aan de beenderen te ontlokken.

LaManche had maar zelden een dringende boodschap voor me achtergelaten en als dat wel gebeurde, was het nooit goed nieuws geweest.

Binnen een paar minuten stak ik over naar een wagen die langs de kant van een grindweg stond geparkeerd. Ik maakte mijn haar los en streek met mijn vingers achterwaarts over mijn schedel.

Geen teken.

Nadat ik de baret weer had vastgezet, haalde ik mijn rugzak achter uit de wagen en viste daar mijn gsm uit. Het kleine scherm vertelde me dat ik drie telefoontjes had gemist. Ik controleerde de nummers. Ze waren alle drie van het lab gekomen.

Ik probeerde te bellen, maar het signaal viel telkens even weg. Dat was de reden waarom ik het apparaatje in de wagen had achtergelaten. Verdorie. Hoewel mijn Frans gedurende het afgelopen decennium vloeiend was geworden, gaven achtergrondgeluiden en slechte verbindingen me vaak problemen. De Franse taal en het zwakke signaal zouden tot gevolg hebben dat ik met deze telefoon de boodschap nooit duidelijk zou doorkrijgen. Ik moest naar het hoofdkantoor gaan.

Ik maakte de rits van mijn Tyveck-jumpsuit los en smeed hem in een doos achter in de wagen. Toen gooide ik mijn rugzak over mijn schouder en liep de heuvel af.

Hoog boven de bomen draaide een havik cirkels rond een of ander doelwit. De lucht was stralend blauw en her en der dreven langzaam witte wolkjes. De cursus wordt gewoonlijk in mei gegeven en omdat er dit jaar voor de maand april was gekozen, waren we bang geweest met regen of lagere temperaturen te worden geconfronteerd. Geen probleem. Het was zo rond de vijfentwintig graden.

Onder het lopen nam ik de geluiden om me heen in me op. Mijn laarzen die op het grind kraakten. Het gezang van vogels. Het gezoem van de wentelwieken van een helikopter laag boven mijn hoofd. Wapens die in de verte werden afgevuurd. De FBI deelt Quantico met andere federale politie instanties en het korps mariniers en er wordt voortdurend en heel serieus gewerkt.

Het grind moest bij Hogan's Alley wijken voor asfalt, net voor het nagebouwde stadsplein dat wordt gebruikt door de FBI, de DEA, de ATF en andere instellingen. Ik week ver naar links uit om

de oefening van het redden van een gegijzelde niet te verstoren en draaide toen rechtsom Hoover Road op. Ik ging verder heuvelafwaarts naar het dichtstbijzijnde gebouw van een complex grijze en bruine betonnen gebouwen met antennes die op de hoogste daken de lucht in schoten als nieuwe loten in een oude heg. Ik stak een klein parkeerterrein over naar het Forensic Science Research and Training Centre en drukte bij het laadplatform op de bel.

Een zijdeur ging open en in de kier verscheen het gezicht van een man. Hoewel hij nog jong was, was hij volledig kaal en leek dat ook al enige tijd te zijn.

‘Houdt u er vroeg mee op?’

‘Nee. Ik moet mijn lab bellen.’

‘U kunt mijn kantoor gebruiken.’

‘Dank je, Craig. Ik ben zo klaar.’ Hoop ik.

‘Ik ben materiaal aan het controleren, dus u kunt er rustig de tijd voor nemen.’

De academie wordt vaak vergeleken met een hamsterkooi, vanwege het labyrint van tunnels en gangen die de verschillende gebouwen met elkaar verbinden. Maar de bovenverdiepingen zijn niets vergeleken met de doolhof beneden.

We liepen door een ruimte vol kratten en kartonnen dozen, oude computerschermen en metalen kisten, een gang af, en toen nog twee andere, naar een kantoor dat maar net groot genoeg was om een bureau, een stoel, een dossierkast en een boekenplank te kunnen herbergen. Craig Beacham werkte voor het National Center for the Analysis of Violent Crime, het NCAVC, een van de belangrijke onderdelen van de CIRG, de Critical Incident Response Group van de FBI. Een tijd lang had die eenheid de CASKU geheten, de Child Abduction and Serial Killer Unit, maar zij werd recentelijk weer bij haar oorspronkelijke naam genoemd. Omdat de training van technici die bewijsmateriaal moeten bergen een van de taken van het NCAVC is, organiseert die eenheid de jaarlijkse cursus. Als je met de FBI te maken hebt, moet je het alfabet goed kennen.

Craig pakte dossiers van zijn bureau en legde die boven op de kast.

‘Dan hebt u in elk geval een beetje ruimte om aantekeningen te maken. Wilt u de deur dicht hebben?’

‘Nee, dank je. Zo is het prima.’

Mijn gastheer knikte en verdween toen de gang in.

Ik haalde diep adem, schakelde mijn geest over op het Frans en draaide het nummer.

‘Bonjour, Temperance.’ Alleen LaManche en de priester die me had gedoopt hebben die formele versie van mijn naam ooit gebruikt. De rest van de wereld noemt me Tempe. ‘Comment ça va?’

Ik zei dat het goed met me ging.

‘Dank voor het terugbellen. Ik ben bang dat we hier met een afschuwelijke situatie zijn geconfronteerd en ik zal jouw hulp nodig hebben.’

‘Oui?’ Afschuwelijk? LaManche was niet geneigd te overdrijven.

‘Les motards. Er zijn er weer twee dood.’

Les motards. Bikers. Al meer dan tien jaar lang vochten rivaliserende motorbenden om de controle op de drugshandel in Quebec. Ik had aan een aantal bikerzaken meegewerkt: slachtoffers van een schietpartij, die ook onherkenbaar waren verbrand.

‘Oui?’

‘Ik zal je zeggen wat de politie tot dusver heeft gereconstrueerd. Gisteravond zijn drie leden van de Heathens met een krachtige, zelfgemaakte bom naar het clubhuis van de Vipers gegaan. De Viper die achter de beveiligingscamera’s zat, zag twee lui komen aanlopen met een groot pak tussen hen in. Hij schoot en de bom explodeerde.’ LaManche zweeg even. ‘De chauffeur ligt in het ziekenhuis en verkeert in levensgevaar. Van de andere twee weegt het grootste stuk weefsel dat is gevonden vier kilo.’

Au!

‘Temperance, ik heb geprobeerd contact op te nemen met agent Martin Quickwater. Hij is daar in Quantico, maar hij is al de hele dag bezig met een bespreking van een zaak.’

‘Quickwater?’ Dat was geen voor Quebec typerende naam.

‘Hij is een indiaan. Een Cree, geloof ik.’

‘Werkt hij bij Carcajou?’

Opération Carcajou is een eenheid met een grote jurisdictie die is opgericht om criminele activiteiten van de bikerbenden in de provincie te onderzoeken.

‘Oui.’

‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Vertel Quickwater alsjeblieft wat ik jou heb verteld en vraag hem contact met mij op te nemen. Daarna zou ik graag willen dat je zo snel mogelijk hierheen komt, want het identificeren kan moeilijk worden.’

‘Hebben ze vingers gevonden waarvan we een vingerafdruk kunnen nemen, of gebitsdelen?’

‘Nee, en het is niet waarschijnlijk dat dat nog zal gebeuren.’

‘DNA?’

‘Daar kunnen we ook problemen mee krijgen. De situatie is ingewikkeld en ik bespreek die liever niet over de telefoon. Kun jij eerder terugkomen dan oorspronkelijk gepland?’

Mijn normale patroon volgend had ik het lenteseizoen bij de universiteit van Charlotte op tijd afgerond om de cursus voor de FBI te kunnen geven. Nu hoefde ik alleen nog de laatste examens te corrigeren. Ik had me verheugd op een kort verblijf bij vrienden in D.C. voordat ik voor de zomermaanden naar Montreal zou vliegen. Dat bezoek zou moeten wachten.

‘Ik kan er morgen zijn.’

‘Merci.’

Hij ging door in zijn heel precieze Frans en het timbre van zijn warme bas werd door triestheid of vermoeidheid nog dieper.

‘Temperance, dit ziet er niet goed uit. De Heathens zullen ongetwijfeld terugslaan en daarna zullen de Vipers nog meer bloed laten vloeien.’ Ik hoorde hem diep in- en langzaam uitademen. ‘Ik ben bang dat de situatie gaat escaleren tot een volledige oorlog waarbij onschuldige mensen om het leven kunnen komen.’

We hingen op en ik belde U S Airways om een ochtendvlucht te regelen. Toen ik de hoorn weer op de haak legde, verscheen Craig Beacham in de deuropening. Ik zei dat ik Quickwater moest bereiden.

‘Agent van politie?’

‘De RCMP. Royal Canadian Mounted Police, of de GRC, als je aan het Frans de voorkeur geeft. Gendarmerie Royale du Canada.’

‘Hmmm.’

Craig toetste een nummer in en vroeg waar de agent was. Na even wachten schreef hij snel iets op en verbrak toen de verbinding.